

dělení příslušných ministerstev a že snad formálně nová publikace zákona občanského je pro legislativní oddělení lehčím úkolem než překlad se současnou unifikací. Jedno je však jisto: unifikace občanského práva potřebujeme rychle a neodkladně a je tudíž řešiti, která cesta vede rychleji k cíli.

Tento článek byl psán na základě debaty v Moravské právnické jednotě dne 11. listopadu 1920. Debata vyzněla úplně v pouhý překlad občanského zákoníka, ale při tom účastníci měli na mysli jen země naše a ne Slovensko. Buď jak buď, dle mého mínění oba způsoby jsou přijatelné; záleží jen na určitých předpokladech legislativní techniky se zřetelem na rychlou a neodkladnou unifikaci občanského práva.

Hlídka časopisů.

Právník. Horák Ant.: Zákon rozlukový po roce praxe (393.) — Praktické případy, hovorna, denník.

Sborník věd právních a státních. Dr. Hoetzel Jiří: Ústavní listina Československé republiky (1). — Dr. Laštovka K.: Nástin župního řízení (25). — Dr. Krěmař Jan: Několik poznámek k chystané reformě práva občanského (35). — Dr. Kalla Jaroslav: K nauce o přičetnosti a trestnosti se zřetelem na trestní odpovědnost mládeže (60). — Dr. Horáček Cyrill jun.: Porušení belgické a lucemburské neutrality Německem ve světové válce (89). — Literatura (část všeobecná, právní filosofie, římské právo).

Správní obzor. Dr. Ott Emil: Jak upravilo království Srbů, Chorvatů a Slovinců veřejnou správu. — Štelovský Jindřich: Dispoiční právo obcí v chudinství. — Dr. Laštovka Karel: Pokusy o řešení národnostní otázky v Čechách. — Směs, hlídka nálezů.

Juristen-Zeitung. Dr. Freudenfeld Franz: Die unentgeltlichen Vermögensübertragungen und die Vermögensabgabe (169). — Dr. Bäcker Fritz: Die Verfassungswidrigkeit des Gesetzes über das Verfassungsgericht (172). — Neubauer Rudolf: Das reine Rechtssystem. Die Wirtschaft als Fundament (177). — Dr. Biach: Zur Verfügung des Ständigen Ausschusses vom 4. August 1920, Nr. 480 G. S. (181). — Dr. Mautner Ewald: Verfassungsurkunde u. Ehegesetz (182). — Prochaska Edmund: Bedingte Verurteilung und Rechtsmittelrichtung (185). — Dr. Müller Ernst: Die Luxusarbeitsleistungen im Luxussteuergesetz (187). — Dr. Mautner Ewald: Der uranische Eros und die Strafgesetzreform (189). — Praktické případy, osobní záležitosti, konkursy atd.

Juristische Blätter. Dr. Oiner Julius: Die Gültigkeit der Dispensche (209). — Dr. Thorsch Fr.: Die bisherige Behandlung der Kriegsanleihen durch die Republik Österreich (215). — Dr. Haber Leo: Die Gültigkeit der Staatsbürgerschaftserklärungen nach dem Gesetz vom 5. Dezember 1918 (219). — Dr. Pisko Oskar: Die subjektiven Voraussetzungen des Rücktrittsrechtes nach § 918 a. b. G. B. (225). — Dr. Haber Leo: Zur Auslegung des Art. 80 des österreichischen Friedensvertrages (227). — Gutsch Johann: Rechtsanwalts- (Notars-) Gehilfenkammern (229). — Korrespondence, literatura, praktické případy, malé zprávy, osobní záležitosti, konkursy atd.

Zentralblatt für die juristische Praxis. Dr. Geller Leo: Wertkonstanz der Geldforderungen bei Verfall und Veränderung der Währung. — II Einfluss der Lösung der Währungsgemeinschaft auf vorher in der ge-

meinsamen Wahrung begründete Forderungen (dokončení; 393). — Praktické případy, literární oznamovatel, směs. —rcm—

Judikatura.

(Pořádá J. Purcner.)

Praktické případy.

Příspěvek k ustanovení § 106, 108 obč. z. pokud se týče § 19. zák. ze dne 22. května 1919, č. 320 ob. z. a n.

V právní záležitosti žalobkyně A. proti žalovanému B. o zvýšení výživného, zrušil nejvyšší soud na dovolání žalobkyně soudu odvolacího ze dne 1. března 1920, č. j. Bc II 34/20-18, jímž byl rozsudek prvního soudu ze dne 29. prosince 1919, č. j. Cg T 276/19-14 potvrzen rozsudky soudů předchozích a vrátil věc soudu procesnímu s tím, aby doplniv řízení, znovu ji rozhodl, přihlížeje při tom k nákladům řízení dovolacího, jakožto částí nákladů sporu.

O d ů v o d n ě n í :

Pokud jde o posouzení věc ipso strance právní, odporuje dovolatelka názoru soudů předchozích, že smírem, o výživném manželky dojednaným, podle notářského spisu ze dne 27. dubna 1916, úplně zanikla povinnost žalovaného, aby své manželce rozvedené poskytoval dle § 91. obč. zák. slušnou výživu podle svého majetku a že vzhledem k svědectví dra M. a dra H., kteří onen smír dojednali, jakékoliv zvýšení částky 120 K měsíčně, kterouž žalovaný chtěl k výživě manželčině přispívat, podle vůle stran mělo býti vyloučeno, ač to výslovně do smíru nepojali, neopomenuvše ovšem výslovně stanoviti přípustnost snížení i této částky.

Avšak povinnost manželova, poskytnouti manželce nutnou výživu, nekotví toliko v právu soukromém, nýbrž jest povahy veřejnoprávní a jest tedy vyloučeno, aby muž, odvolávaje se na smír s manželkou ohledně výživného snad neobezřetně ujednaný, této pak odpíral i nutné výživy a tuto svou povinnost, manželku živiti, snažil se přesunouti na veřejnou dobročinnost nebo na domovskou obec.

Takové smlouvy o výživném nejsou změnitelný, vyžaduje-li toho nutně úplná změna poměrů, které se strany ani nadíti nemohly. Názoru tomu nasvědčuje též naše zákonodárství a to v § 19. zákona ze dne 22. května 1919, č. 320. sb. zák. a nař. o rozluce manželství, jenž stanoví, že ujednání stran a rozhodnutí soudu podle §§ 106. a 108. obč. zák. zůstávají a po výslovné rozluce manželství v platnosti, pokud se strany nedohodnou jinak, že však z důležitých důvodů může kterýkoliv z rozloučených manželů žádati za nové spořádání majetkových poměrů pořadem práva. Tím jest vyslovena zásada všeobecná, jíž lze užiti i v případech, ve kterých jde o uspořádání výživného mezi rozvedenými manžely.

Že částka 120 K měsíčně v roce 1916 daleko nestačila k výživě člověka, jest při drahotě všech životních potřeb, která již byla všeobecnou, notorickou, a poměry ty dosud se jen z nenáhla zlepšují. Nemá-li žalobkyně, jak tvrdí, peněz aspoň k nutné výživě a není-li pro nemoc anebo pro jiné překážky s to, aby vlastní prací nedostatku tomu odpomohla, pak nastává přes všechna opačná dojednání obou stran pro muže povinnost, aby ženě aspoň nutnou výživu poskytoval a to tak dlouho, až dosavadní nevšední dražota pomine a životní poměry rozvedené manželky selepší.

Dlužno uvážiti, že žalovaný doznal, že na ženu a děti od 1. listopadu 1917 až do 30. září 1919 dostal od svých zaměstnavatelů krom svého